

Categoria C

TEATRE

-Quina obra més interessant! -digué el senyor Sagàs en sortir del teatre.- Trobo que és una cosa ben curiosa, que una persona es pugui inventar una cosa així.

-Pare, no trobes que la família Urgell s'assembla molt a la nostra?

-Ben mirat... és ben cert això que dius! Però amb una diferència: ells tenen dues filles i nosaltres en tenim tres.

Durant els dies següents, el pare només tenia una cosa al cap: es despertava, però qui veia la seva mirada perduda a l'infinit sabia molt bé que en Pere no era el de sempre, anava a la feina com sonàmbul i quan tornava a casa es passava el vespre a l'ordinador, buscant informació i noves actuacions dels Urgell. I és que era com una sèrie: la companyia de teatre que representava la família Urgell havia creat un seguit d'actuacions en què es podien veure diferents episodis de la seva vida, tots basats en el mateix, el dia a dia d'una família com una altra.

El pare Urgell era comerciant de productes de neteja, ensabonava el primer a qui trobava i miraculosament tothom li comprava, ni que fos un trist esprai per netejar la brutícia tan incrustada que s'acumula a les ulleres d'aquelles persones tan gandules que ni tan sols poden treure forces del racó més ínfim per netejar-les.

La qüestió és que amb la suma d'anar venent petites coses es va fer d'or: l'engany sumat a l'estètica d'uns productes que semblaven màgics va fer que més d'un es deixés enredar.

Aquesta era l'única diferència que separava la família Sagàs de la Urgell, vaja, a part del nombre de filles. Els Urgell tenien dues filles de 7 i 9 anys i els Sagàs en tenien dues de la mateixa edat més una de 16.

La mare treballava a casa. La netejava de dalt a baix, ja que quan estava neta ja podia tornar a començar, si no era un que li embrutia l'entrada amb petjades de fang, era l'altre que li deixava l'habitació feta un nyap. I ella cridava i cridava.

Les filles estudiaven cadascuna el curs que li tocava, amb unes notes no pas brillants, però tampoc massa dolentes.

Així doncs, tant una família com l'altra eren ben normals, tenien les seves coses, com tothom, però tot quedava aquí.

Era el primer dilluns del mes de setembre que a primera hora del dematí va sortir el pare de la seva habitació. Semblava que hagués somiat en alguna cosa que li fes mantenir un somriure constant. De seguida vam entendre què era el que passava: havia trobat cinc entrades per anar a veure la segona part del teatre en què havia estat pensant durant les últimes setmanes. Hi anirien diumenge, tots plegats, així era que qui tenia plans ja se n'estava començant a desdir.

I va arribar el dia. Els Urgell s'anaven fent més i més rics, però també més i més sofisticats i orgullosos i més i més cruels i antipàtics i una llarga llista de més i més adjectius no massa agradables que descriu la majoria d'aquest tipus de gent.

Obra que mirava la família Sagàs –ja en duïen sis de la mateixa saga- bogeria del pare que augmentava mica en mica. Ningú sabia perquè no deia mai res a la Núria, la seva filla gran. No parlava amb ella, no li contestava les preguntes, no li donava ni un cèntim per anar a comprar el berenar i fins i tot va treure la seva fotografia de la cartera, així que quan algú li demanava per les seves filles ensenyava la foto de les dues que tenia i mai parlava de la gran.

La Núria sempre s'havia queixat quan l'obligaven d'anar amb els pares, així que de cop van deixar de manar-la. Ningú li deia res, només les seves germanes i només de tant en tant, ja que tampoc és que fossin gaire xerraires.

La veritat és que la mare va començar a preocupar-se per la filla gran, ja que si el seu pare no li deia res era per alguna raó, però es va tranquil·litzar quan se li va acudir que potser era perquè com que ja s'havia fet gran, li donaven total llibertat –sovint la mare demostrava que ella pensava el que pensava el seu marit, si no ho entenia feia veure que sí que ho entenia i al final ho acabava comprenent com per art de màgia.

Un dia, però, va passar una cosa que ni ella ni ningú podia acceptar. El seu home havia deixat la feina i al cap de dos mesos treballava de comercial en una empresa de no sé quina mena de productes. Ara cobrava molt menys, però assegurava que de seguida igualaria el seu antic sou i que fins i tot el multiplicaria. Estava enderiat amb la feina i encara no havia deixat d'interessar-se pels Urgell –ara ja no era un simple interès, ara era una complexa obsessió.

La vida de tota la família va convertir-se en un veritable infern. El pare no feia res més que voler anar cada diumenge a la cita al teatre. Ningú parlava amb la Núria, ja que tots s'havien tornat una mica embogits pel sentit de la història dels Urgell i semblava que tots estessin en una embriaguesa constant, en un somni que feia d'ells el que volia.

Tot això va fer que la Núria se n'anés, als 18 anys, a viure amb el primer que l'acceptés a casa seva. El pare es va tornar un vell cridaner, un home que aconseguia vendre els seus productes a base d'amenaçes i d'insults. La dona no sortia mai de casa i va acabar pensant-se que era la senyora Urgell, pensament que feia dies regnava el cap del seu marit, qui ho havia destruït tot per assemblar-se a aquella família que no tenia res d'especial, només la riquesa que captivava qualsevol.

-Quina obra més paranoica! -digué el pare Carbonell en sortir del teatre.- Trobo que és una cosa ben curiosa que una persona es pugui inventar una cosa així: una família que es torna boja per assemblar-se a una altra que ni tan sols és real.

Però el que no sabia en Carbonell era que aviat deixaria la seva feina tan ben pagada i que començaria a ignorar la seva filla gran...

Blanca Moragas